

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek
Stalna služba u Valpovu
Kralja P. Krešimira IV br. 3
31550 Valpovo

Poslovni broj: P-770/2023-25

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A I R J Š E N J E

Općinski sud u Osijeku, Stalna služba u Valpovu, po sucu Goranu Jokiću, u pravnoj stvari tužitelja Hrvoja Rajčevca iz Valpova, Vladimira Nazora 67, OIB: 92894212144, zastupanog po punomoćniku Marijanu Belčiću, odvjetniku iz Osijeka, protiv tuženika Addiko Bank d.d., sa sjedištem u Zagrebu, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćniku Toniju Smrčeku, odvjetniku iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti / isplate, nakon održane i zaključene glavne rasprave dana 11. rujna 2026., u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, odlukom objavljenom 8. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna odredba iz čl.3. st. 3. Ugovora o kreditu bez depozita br. 5140030250-62000155417/2007. sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, sklopljenog dana 25.04.2007. između tužitelja i tuženika, potvrđen 27.04.2007. godine po javnom bilježniku Ružici Gagro iz Belišća pod brojem OV-2321/2007, u dijelu odredbe koji glasi:
„... po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan dospijeca, odnosno na dan plaćanja, ukoliko se plaćanje vrši prije roka dospijeca.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., sa sjedištem u Zagrebu, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 da u roku od petnaest dana s osnove razlike u tečaju plati tužitelju Hrvoju Rajčevcu iz Valpova, Vladimira Nazora 67, OIB: 92894212144 iznos od 9.550,53 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana 01. listopada 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. po stopi koja se određuje, za

svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., sa sjedištem u Zagrebu, Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877 da u roku od petnaest dana na ime uglavničene kamate na iznos preplate s osnove razlike u tečaju plati tužitelju Hrvoju Rajčevcu iz Valpova, Vladimira Nazora 67, OIB: 92894212144 iznos od 3.330,98 eura, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana podnošenja tužbe 12. lipnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

IV. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., sa sjedištem u Zagrebu, Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877 da u roku od petnaest dana s osnove razlike u preostaloj glavnici na dan 30. rujna 2015. plati tužitelju Hrvoju Rajčevcu iz Valpova, Vladimira Nazora 67, OIB: 92894212144 iznos od 2.781,93 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana 01. listopada 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

r i j e š i o j e

I. Odbacuje se kao nedopušten tuženikov prigovor radi prebijanja istaknut u podnesku zaprimljenom 12. lipnja 2026..

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 da tužitelju tužitelju Hrvoju Rajčevcu iz Valpova, Vladimira Nazora 67, OIB: 92894212144, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 5.530,00 eura, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 8. listopada 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

III. Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu troškova sastava po punomoćniku odvjetniku podnesak od 26. ožujka 2026. i 9. rujna 2026., kao neosnovanim.

Obrazloženje

1. Tužitelj je ovome sudu dana 12. lipnja 2023. podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate. Iz tužbe i priložene dokumentacije u bitnom proizlazi da je tužitelj u svojstvu korisnika kredita sa tuženikovim pravnim prednikom Slavonska banka d.d. Osijek, dalje u tekstu tuženik, kao kreditorom, sklopio dana 25. travnja 2007. Ugovor o kreditu broj:5140030250-62000155417/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, dalje u tekstu: Ugovor. Tuženik je Ugovorom tužitelju odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 91.000,00 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita. Tužitelj se obvezao navedeni iznos kredita vratiti uz valutnu klauzulu s pripadajućim kamatama na rok od 20 godina otplatom kroz mjesečne anuitete na način da se anuitet plaća u kunama, a isti se obračunava po srednjem tečaju za CHF Hrvatske narodne banke na dan dospijeca, s tim da je ugovoreno da se redovne kamate za cijelo vrijeme otplate obračunavaju prema promjenjivoj kamatnoj stopi koja je vezana uz određenu valutnu klauzulu. Odredbe Ugovora u kojima je ugovoreno vezivanje glavnice kredita uz valutu CHF, tužitelj smatra u cijelosti ništetnim, jer prilikom zaključenja Ugovora tuženik nije tužitelju omogućio da o istima pregovara niti je tužitelju pružio dovoljno informacija o rizicima koji proizlaze iz tih odredbi. Pri tom se tužitelj poziva na utvrđenja iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 04. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. u djelu ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli. Zbog ugovaranja ništetnih odredbi tužitelj smatra da je tuženiku do konačne otplate kredita

preplatio dugovani iznos. Tužitelj je sa tuženikom sklopio Aneks Ugovora sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/2015, dalje ZID ZPK). Smatra da Aneksom Ugovora nisu otklonjene sve posljedice nepoštenog postupanja tuženika prema tužitelju koje su nastale ugovaranjem nišetne odredbe o valutnoj klauzuli pa potražuje razliku preplaćenog iznosa. Ujedno traži da sud naloži tuženiku da mu nadoknadi troškove ovog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je u bitnom naveo da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti, osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, osporava tužitelju svojstvo potrošača te ističe prigovor zastare. Mišljenja je da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe. Navedeno iz razloga što je tužitelj provedbom konverzije sukladno ZID ZPK u potpunosti već ostvario pravnu zaštitu koju traži u ovom postupku budući su stranke Aneksom ugovora o kreditu retroaktivno uredili svoj odnos od samog početka. Zbog toga više ne postoje sporne odredbe o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi pa se iste ne mogu više utvrditi nišetnima niti se na temelju istih može više tražiti plaćanje po osnovi stjecanja bez osnove. Opreza radi, osporava da bi odredbe Ugovora o valutnoj klauzuli bile nišetne. Smatra da su ugovorne strane dobrovoljno prema procjeni vlastitih interesa pristale na rizik promjenjivosti tečaja, a što proizlazi iz činjenice da je tuženik u vrijeme zaključenja Ugovora nudio kredite s valutnom klauzulom u različitim valutama koje su sadržavale različite uvjete te je tužitelj imao na raspolaganju mogućnost izbora nakon što je detaljno analizirao sve ponuđene opcije. Suprotno tvrdnjama tužitelja, ugovaranjem valutne klauzule, smatra da je tužitelj preuzeo valutni rizik s obzirom da ugovaranje valutne klauzule podrazumijeva rizik moguće promjene tečaja jer se kunska protuvrijednost novčanog tijeka (anuiteti, rate ili mjesečni obroci po kreditu) mijenja u ovisnosti o kretanju tečaja valute u kojoj je ugovorena valutna klauzula.

3. Tijekom postupka stranke su u cijelosti ostale kod svojih navoda iz tužbe, odnosno odgovora na tužbu. Tužitelj je konačni tužbeni zahtjev postavio nakon provedenog vještačenja po vještaku financijsko-knjigovodstvene struke u podnesku zaprimljenom 28. svibnja 2026. (str. 737-738 spisa). U podnesku zaprimljenom 9. rujna 2026. (str. 918-920 spisa) tužitelj je razdvojio tužbeni zahtjev u pogledu isplate, s ukupnog iznosa koji je naznačio u podnesku od 28. svibnja 2026., na pojedine iznose prema vidovima preplate, čime po ocjeni ovog Suda nije postavio novi zahtjev, već je iz iste pravne osnove postavio zahtjev za isplatu u kojem je posebno istaknuo iznos preplate po osnovi tečajne razlike, iznos zakonskih zateznih kamata od preplate do konverzije i iznos u razlici glavnice prema početnom otplatnom planu u odnosu na glavicu utvrđenu prilikom konverzije.

4. Sud je u dokaznom postupku proveo financijsko knjigovodstveno vještačenje na okolnost utvrđenja visine preplate po kreditu, uz naglasak da se vještak očituje u izračunu na efekte provedene konverzije odnosno da utvrdi jesu li utvrđene razlike u cijelosti iskorištene prilikom provedene konverzije. Saslušan je tužitelj na okolnosti ima li isti svojstvo potrošača, je li neposredno pregovarao s tuženikom o spornim odredbama Ugovora te je li od tuženika dobio informacije i obavijesti o rizicima vezanima za zaključenje Ugovora s valutnom klauzulom u CHF. Na kraju dokaznog postupka izvršen je uvid te je pročitana dokumentaciju sadržanu u spisu i to: rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu na str. 5-6 spisa, ugovor o kreditu na str. 7-17 spisa, aneks

ugovora na str. 19-23 spisa, otplatni plan na str. 25-27 spisa, popis uplata na str. 28-31 spisa, pregled prometa na str. 32-43 spisa, otplatni plan na str. 44, pregled prometa str. 45-46, specifikacija uplata na str. 47, obavijest o promjenama kamatnih stopa na str. 48, izjava svjedoka na str. 321-324 spisa, potvrda o uplati na str. 695, nalaz financijsko knjigovodstvenog vještaka na str. 698 -729 spisa, račun vještaka na str. 730.

4.1. Sud nije izveo dokaz saslušanjem osobnog bankara Jelice Dolančić u svojstvu svjedoka, čije je saslušanje predlagao tuženik, jer je podneskom zaprimljenim 20. srpnja 2026. (str. 914 spisa) isti odustao od njezinog saslušanja.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnim ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli kojom je otplata kredita vezana uz tečaj švicarskog franka, kao i zahtjev tužitelja za povrat preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem ništetnih odredbi.

6. Među strankama nije sporno da je između tužitelja i tuženikovog pravnog prednika Slavonska banka d.d. dana 25. travnja 2007. sklopljen predmetni Ugovor (str. 7-17 spisa) te da je isti potvrđen 27. travnja 2007. po javnom bilježniku Ružici Gagro iz Valpova pod poslovnim brojem OV-2321/2007. Također nije sporno da je temeljem Ugovora tuženik odobrio tužitelju isplatu stambenog kredita za kupovinu kuće, otplatu kredita u PBZ i adaptaciju u iznosu 91.000,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita s rokom otplate 20 godina. Nije sporno niti da se za trajanja otplate kredita mijenjao tečaj CHF u odnosu na kunu te da je kredit otplaćivan u anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za CHF, važećem na dan dospijeca ili dan plaćanja anuiteta. Nesporno je i da su stranke sklopile Aneks Ugovoru dana 3. veljače 2016. te da je tim Aneksom izvršena konverzija kredita prema odredbama ZID ZPK (str. 19-23 spisa).

7. Među strankama je sporno je li ništetna odredba Ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli vezanoj uz tečaj švicarskog franka. Također je sporno ima li tužitelj pravo na povrat preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u okolnostima kad je provedena konverzija kredita, a s tim u vezi sporna je i visina tužbenog zahtjeva. Spornim se ukazuje ima li tužitelj svojstvo potrošača u predmetnom ugovornom odnosu i je li nastupila zastara potraživanja.

8. Iz dokumentacije koja je pročitana u dokaznom postupku u cijelosti proizlaze činjenice koje su među strankama nesporne pa ih sud zbog toga ne smatra u bitnome ponavljati.

9. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni kredit podigao radi kupovine i adaptacije kuće te je sredstva iz kredita u cijelosti utrošio za tu namjenu. Kuću je cijelo vrijeme koristio za stanovanje sebe i svoje obitelji, nisam ju iznajmljivao, a isto tako nije nikad obavljao nikakvu djelatnost u kući, nije imao obrt.... Ugovor je u cijelosti sastavila banka. Riječ je o tipskom ugovoru, na čiji sadržaj nije mogao utjecati. Nisu mu pojašnjavali pojedine odredbe pa tako niti odredbu o valutnoj klauzuli. U banci su mu rekli da je valuta CHF stabilna te da je kredit u toj valuti općeprihvaćen od strane

građana jer je najpovoljniji. Također su mu rekli da ostvaruje uvjete za takav kredit s obzirom na njegova tadašnja primanja i visinu kredita koji je namjeravao podići. Stoga je povjerovao djelatnicima tuženika te je prihvatio takav ugovor. U početku je otplatna rata bila 2.500,00 kn, njegova su primanja bila 4.000,00 kn. Sa suprugom je prije podizanja kredita napravio izračun da rata bude ne više od 2.500,00 kuna kako bi ostatak svoje plaće i supruginu plaću imali za ostale životne potrebe. Nakon nekog vremena došlo je do porasta mjesečnih rata te su u jednom trenutku iste iznosile gotovo kao i njegova plaća pa mu ništa od plaće nije ostajalo za ostale životne potrebe. To je bilo veliko opterećenje za njega i njegovu obitelj jer je supruga u to vrijeme bila na porodiljinom pa su se i njezina primanja smanjila. To su razdoblje preživjeli zahvaljujući njegovim roditeljima koji žive na selu. Kasnije se odlučio na konverziju jer je medijski bila popraćena budući je država kroz izmjene zakona istu omogućila shvatio je to kao rješenje za korisnike kredita u CHF. Smatrao je da će se konverzijom smanjiti otplatna rata te da više neće varirati te je tako na kraju i bilo, iako je nakon konverzija rata bila veća nego u vrijeme kad je počeo otplaćivati kredit. U međuvremenu je kredit otplatio u cijelosti.

10. Sud u cijelosti smatra vjerodostojnim i životnim iskaz tužitelja, jer je isti dan životno i okolnosno, isti je u skladu s materijalnom dokumentacijom priloženom spisu. Naime iz samog sadržaja Ugovora proizlazi da je kredit odobren strogo namjenski te da je Ugovor sastavljen kao tipski na memorandumu tuženikova pravnog prednika. U takvim okolnostima životni su navodi tužitelja da nije mogao utjecati na sadržaj pojedinih odredbi i pregovarati o istima, kao i da je sredstva u cijelosti utrošio za namjenu koja je navedena i u Ugovoru. Budući tuženik tijekom postupka nije dokazao da tužitelj nema svojstvo potrošača sud cijeni točnim navode tužitelja da je kuću koju je kupio iz kredita koristio isključivo za stanovanje, da ju nije iznajmljivao, niti je u istoj obavljao bilo kakvu poslovnu djelatnost. Navodi o rastu otplatnih anuiteta također su životni jer je općepoznato da je uslijed rasta tečaja došlo i do znatnog rasta mjesečnih anuiteta, a što je u konačnici, kako za tužitelja tako i za druge korisnike istovrsnih kredita predstavljalo veće financijsko opterećenje.

11. Iz Nalaza i zaključka sudskog vještaka Financije LB d.o.o. od 17. svibnja 2026. (str. 698-708 spisa), proizlazi da je tuženik za vrijeme otplate kredita mijenjao stopu redovne kamate, kao i tečaj valute CHF u odnosu na početni otplatni plan. Tuženik je proveo konverziju sukladno čl. 19. c. ZID ZPK s danom 30. rujna 2015. te je utvrdio suglasno sa tužiteljem da pretplata na dan 30. rujna 2015. godine iznosi 41.983,15 kuna, odnosno 5.500,88 eura (članak 2. Aneksa), koji iznos pretplate će se koristiti za namirenje budućih anuiteta i to najviše do 50 % dospjelog anuiteta sve dok se pretplata u potpunosti ne iskoristi. Iz Nalaza nadalje proizlazi da ukupna razlika u pretplati u odnosu na početni otplatni plan bez odbijanja negativnih razlika (kad je tečaj bio niži od tečaja iz početnog otplatnog plana), a koja se odnosi na pretplatu u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu iznosi 9.550,53 eura (tabelarni prikaz str. 702-703 spisa). Negativne razlika, odnosno razlika nastala kad je tečaj prilikom otplate bio niži od tečaja iz početnog otplatnog plana iznosi ukupno 37,84 eura (tabelarni prikaz str. 704 spisa). Zakonske zatezne kamate obračunate na tečajnu razliku od dana preplate svakog pojedinog iznosa do dana s kojim je provedena konverzija ukupno iznose 3.330,98 eura (tabelarni prikaz str. 704-706 spisa). Nedospjela glavnica sukladno izračunu konverzije na dan 30. rujna 2015. iznosila je 40.592,20 eura ili 309.802,84

kuna, a koji je iznos naveden i u čl. 2. Aneksa Ugovoru. Nedospjela glavnica utvrđena na dan konverzije prema početnom otplatnom planu iznosila bi 288.842,37 kuna pa je razlika između nedospjele glavnice koju je tuženik utvrdio na dan konverzije i nedospjele glavnice prema početnom otplatnom planu 20.960,47 kuna (309.802,84 - 288.842,37), odnosno 2.781,93 eura prema fiksnom tečaju konverzije valute kuna u valutu euro.

11.1. Nalaz financijsko-knjigovodstvenog vještaka, ovaj sud u cijelosti prihvaća jer je isti izrađen sukladno zadatku suda te je dan u skladu s pravilima struke jasno i određeno. Neosnovano je tuženikovo prigovaranje da je vještački nalaz u cijelosti zasnovan na pogrešnoj premisi da je između stranaka ugovorena fiksna kamatna stopa i fiksni tečaj, jer se taj prigovor svodi na prigovore pravne ocjene spora o kojima vještak ne odlučuje. Vještak je nalaz i zaključak dao u skladu i u okviru zadatka koji mu je postavio sud i prema pravnoj ocjeni koju je dao ovaj Sud.

12. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 04. srpnja 2013., na koju se tužitelj poziva u tužbi, utvrđeno je da je pravni prednik tuženika u razdoblju od 01. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe. To stoga što je ugovarana valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećih odredbi čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 i 46/07 – dalje: ZPP/03), koji je bio na snazi do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09). U dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu CHF navedena presuda potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., s tim da je u tom djelu presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2221/2018-11 od 03. rujna 2019. odbijena revizija tuženika.

13. Iz čl. 502. a. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; dalje ZPP) proizlazi da udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeком predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava. Učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava iz prethodno citiranog članka proizlazi iz čl. 502. c ZPP-a kojim je propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je

tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

14. Posljedice ništetnosti proizlaze iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23 i 155/23; dalje ZOO) kojim je propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Zaključno treba naglasiti da iz čl. 324. st. 1. ZOO-a proizlazi da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe, s tim da identično proizlazi i iz čl. 87. st. 2. ZZP/03. Štoviše iz čl. 324. st.2. ZOO-a proizlazi da će ugovor ostati valjan čak i ako je nišetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je nišetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

15. Nakon ovako provedenog dokaznog postupka, te savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, u skladu sa čl. 8. ZPP-a, a na temelju rezultata cjelokupnog postupka i primjene citiranih odredbi, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

16. Prije svega treba naglasiti da su pravna shvaćanja navedena u presudama iz spora "potrošač" primjenjiva na ovaj konkretan spor, obzirom da je osnovni ugovor o kreditu sa tužiteljem sklopila Slavenska banka d.d., koja je pravni prednik ovdje tuženika. To stoga što pripajanje trgovačkog društva predstavlja statusnu promjenu na strani pripojenog društva kojom dolazi do prijenosa cijele imovine pripojenom društvu te pripajanjem preuzimatelj pripojenog društva (a u ovom slučaju je to upravo tuženik) sukladno odredbi čl. 549. u vezi čl. 512. Zakona o trgovačkim društvima ("Narodne novine" broj: 111/1993., 34/1999., 51/2000.,118/2003.,107/2007.,146/2008., 137/2009., 152/2011., 111/2012. i 68/2013.) odgovara za obveze tog trgovačkog društva. Statusne promjene na strani tuženika koje su naprijed opisane opće su poznate ovome sudu iz brojnih drugih predmeta, a poznate su i široj javnosti, jer je upravo tuženik pravni slijednik Slavonske banke d.d. odnosno Hypo Alpe Adria bank d.d..

17. Budući je tužitelj pokrenuo ovu parnicu nakon prethodno pravomoćno okončanog kolektivnog spora za zaštitu interesa i prava potrošača provedenog pred Trgovačkim sudom u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012, isti je ovlašten temeljem čl. 502.c ZPP-a pozvati se na pravno utvrđenje suda iz navedenog kolektivnog spora, kao što je i ovaj Sud u predmetnoj parnici vezan tim pravnim utvrđenjem. Stoga tužitelj u ovoj parnici nije niti trebao dokazivati nepoštenost ugovornih odredbi Ugovora koji je on kao potrošač zaključio sa tuženikom kao davateljem kredita, čije odredbe su dio po kreditoru unaprijed pripremljenog ugovora, na čiji sadržaj tužitelj kao potrošač nije

mogao utjecati i koje odredbe su u suštini identične onim odredbama koje je imao u vidu i sud u kolektivnom sporu pri donošenju svojih odluka. Tužitelj prema čl. 328. ZOO-a ima pravo na isticanje ništetnosti, jer se ništetnost ne gasi, bez obzira je li kredit otplaćen u cijelosti ili je sklopljen Aneks istog pa se na ništetnost osnovnog ugovora ili pojedine njegove ugovorne odredbe može pozivati svaka zainteresirana osoba, a tužitelj, kao stranka Ugovora, to u svakom slučaju jeste i za navedeno ima pravni interes budući da traži i povrat danog u izvršenju predmetnih ništetnih ugovornih odredbi.

18. Iz iskaza tužitelja te iz samog Ugovora proizlazi da je kredit odobren strogo namjenski radi kupnje nekretnine i adaptacije, koju je nekretninu (kuću) tužitelj koristio za stanovanje sebe i obitelji, a iz čega proizlazi da tužitelj ima svojstvo potrošača u konkretnom ugovornom odnosu. Nadalje, proizlazi da su u biti djelatnici tuženika tužitelju samo paušalno isticali mogućnost rasta anuiteta zbog sklapanja ugovora s valutnom klauzulom. U takvim okolnostima treba naglasiti da ne bi bilo dostatno niti da su tužitelju sporne odredbe, odnosno rizici valutne klauzule u vrijeme sklapanja ugovora pojašnjeni samo formalno i gramatički kroz informativne letke kojima je moguće tuženik prezentirao kredite ili kroz kratke obavijesti djelatnika tuženika, ako tužitelju takve obavijesti nisu bile suštinski razumljive. Stoga je tuženik tužitelju trebao pružiti potpune informacije temeljem kojih je tužitelj suštinski mogao shvatiti značenje odredbe o valutnoj klauzuli te kako bi na temelju toga nastavno mogao procijeniti ekonomske posljedice koje bi takve odredbe mogle imati za njegove financijske obveze. To je tuženik mogao samo da je tužitelju omogućio aktivno pregovaranje i potpune obavijesti kojim se sporne ugovorne odredbe čine suštinski razumljivima, a isti očito to nije omogućio jer je prema izjavi tužitelja istom predao na potpis unaprijed sročeni ugovor koji da je tužitelj odbio potpisati tad ne bi realizirao kredit. Na taj način je tuženik suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzročio značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača zbog čega su odredbe o valutnoj klauzuli nepoštene u smislu, u vrijeme sklapanja Ugovora važeće odredbe čl. 81. stavak 1. ZZP/03, koja je odredba u osnovi identična odredbi članka 96. stavak 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12 i 56/13), kao i odredbi članka 49. stavak 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 41/14, 110/15 i 14/19).

19. Slijedom navedenoga, polazeći od utvrđenja iz kolektivnog spora provedenog u predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012, koji obvezuje i ovaj Sud temeljem citirane odredbe čl. 502.c ZPP-a, kao i činjenice da tuženik tijekom postupka nije dokazao da ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi iz predmetnog Ugovora nisu identične onim odredbama koje je imao u vidu sud u kolektivnom sporu, proizlazi da je u konkretnom slučaju ništetan onaj dio odredbi Ugovora naznačen u točki I. izreke ove Presude, koji se odnosi na valutnu klauzulu kojom se otplata anuiteta veže uz neizvjestan tečaj CHF koji će važiti na dan dospijeca svakog pojedinog anuiteta i promjenjivu kamatnu stopu koja je vezana uz valutu kredita.

20. Ništetnost dijela odredbi Ugovora naznačen u točki I. izreke ove Presude, koji se odnosi na valutnu klauzulu zbog razloga iz citiranog čl. 324. ZOO-a te odredbe čl. 87. st. 2. ZZP/03, koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, nije za sobom

povukao ništetnost cijelog Ugovora. To znači da nije ništetan preostali dio odredbi navedenih članaka Ugovora pa s obzirom na to i s obzirom da sud nije ovlašten svojom odlukom nadomještati ništetne ugovorne odredbe, visinu preplate zbog ništetnosti navedene ugovorne odredbe bilo je moguće utvrditi jedino na način da je ugovorena otplata u kunskoj protuvrijednosti CHF prema tečaju važećem na dan korištenja (isplate) kredita. U tom smislu je sud i dao zadatak sudskom vještaku te je isti polazeći od tečaja u kunskoj protuvrijednosti CHF na dan korištenja (isplate) kredita izračunao preplatu.

21. U odnosu na prigovor tuženika u pogledu činjenice da su stranke u konkretnom slučaju provele konverziju kredita na koju je tužitelj pristao pa tuženik nalazi da je takvim postupanjem nastao novi ugovorni odnos koji isključuje mogućnost provođenja kontrole nepoštenosti prvotnih ugovornih odredbi, ukazuje se da takvo stajalište tuženika nije pravilno te je suprotno standardima zaštite potrošača ustanovljenim u okviru jurisprudencije Europskog suda. Naime, Sud EU u presudi od 14. ožujka 2019. u predmetu broj C-118/17, Dunai - Erste bank Hungary, zauzeo je pravno shvaćanje „da nacionalni sud mora provjeriti je li nacionalni zakon omogućio pravnu uspostavu, pravno i činjenično, situacije u kojoj bi se potrošač nalazio da takva nepoštena odredba nikada nije postojala, osobito uspostavom prava na povrat svih koristi koje je trgovac neopravdano stekao na štetu potrošača, na temelju nepoštene odredbe.“ Drugim riječima, niti zakonom se ne može ograničiti pravo potrošača na punu restituciju kod nepoštenih i ništetnih odredbi potrošačkog ugovora. Ovaj Sud ne može prihvatiti niti tezu tuženika da se je tužitelj dobrovoljno, informirano i valjano prihvatio sklapanje Aneksa ugovoru o kreditu i da je time regulirao pitanje nepoštenih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu jer je ta teza u suprotnosti sa presudom Suda EU od 9. srpnja 2020. u predmetu broj C-452/18, XZ - Ibercaja Banco SA u kojoj je zauzeto pravno shvaćanje „da se korisnik kredita može nagoditi (sklopiti sporazum) sa davateljem kredita u pogledu nepoštenih i ništetnih odredbi, ali samo pod uvjetom da su potrošaču bili u cijelosti poznati svi parametri i uvjeti nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu.“ U odnosu na nepoštene odredbe o valutnoj klauzuli iz ugovora o kreditu u CHF odluka u kolektivnom sporu uslijedila je tek tri godine nakon sklapanja Aneksa osnovnom ugovoru o kreditu i provođenju konverzije te potrošači i korisnici kredita zasigurno nisu mogli u cijelosti imati sve informacije i sagledati u cijelosti koje su sve odredbe nepoštene i ništetne u konkretnom ugovoru i kada bi se jedino mogli pravovaljano odreći tih svojih prava. Navedeno se također odnosi na pretpostavku da je ZID ZPK/15 zaista imao u vidu rješavanje pitanja nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu u CHF. U presudi Suda EU u predmetu C-567/20 od 5. svibnja 2022., donesenoj u povodu zahtjeva za prethodnu odluku na temelju čl. 267. Ugovora o funkcioniranju Europske Unije koji je uputio Općinski građanski sud u Zagrebu, Sud EU dao je tumačenje o području primjene *ratione temporis* i *ratione materiae* Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima u podudarnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji. Međutim, Sud EU je također izrazio stajalište u toj odluci da se pretpostavlja da je zakonodavac uspostavio ravnotežu među strankama svojom intervencijom (ZID ZPK/15), a na nacionalnom sudu je da to ispita.

22. Stoga je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi je li provođenje konverzije dovelo do pravične ravnoteže u ugovornim odnosima između stranaka,

odnosno je li konverzija u cijelosti ispravila neravnotežu koja je nastala u slučaju utvrđenja nepoštenosti ugovornih odredbi. U konkretnom slučaju je temeljem provedenog vještačenja jasno utvrđeno da konverzijom utvrđeni iznos preplate ne predstavlja izravno obeštećenje tužitelja u odnosu na utuženu ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli. Iz toga razloga, kako zaštita potrošača omogućava ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog stanja u ugovornom odnosu koji sadrži nepoštenu odredbu, tužitelj i u slučaju provođenja konverzije ima pravo na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je u konkretnom postupku slučaj. Naime, kako je to opisano u točki 11. Obrazloženja ove Presude, iz Nalaza sudskog vještaka proizlazi da je ukupan iznos preplate po osnovi valutne klauzule u odnosu na početni otplatni plan 9.550,53. eura bez odbijanja negativnih razlika, s tim da zakonske zatezne kamate na tako preplaćeni iznos od dana preplate svakog pojedinog iznosa do dana s kojim je provedena konverzija ukupno iznose 3.330,96 eura. Također, iz Nalaza vještaka proizlazi da postoji razlika od 2.781,93 eura između dospjele glavnice koju je tuženik utvrdio na dan konverzije u odnosu na glavicu koja je na isti taj dan trebala dospjeti da se je primjenjivao početni otplatni plan cijelo vrijeme do dana s kojim je provedena konverzija.

23. Utvrđeni preplaćeni iznosi, koji predstavlja ono što je tuženik od tužitelja primio po ništenim odredbama o promjenjivoj valutnoj klauzuli, tuženik je dužan vratiti tužitelju temeljem čl. 323. ZOO-a, kao i po odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO-a, jer je preplaćeni iznos ujedno dio imovine tužitelja koji je bez valjane osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno odluci druge nadležne vlasti ili zakonu prešao u imovinu tuženika. Kada se vraća ono što je stečeno bez osnove tada se moraju vratiti i plodovi i platiti zatezna kamata i to ako je stjecatelj nesavjestan od dana stjecanja, čl. 1115. ZOO-a. Dakle, kako je tuženik temeljem ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, svojom jednostranom odlukom naplatio više nego što bi mu pripadalo da takve odredbe nije bilo, to tužitelju pripada pravo tražiti povrat više plaćenog po osnovi promjene tečaja sa zateznim kamatama od dana kad je svaki pojedini iznos preplaćen, budući je tuženik nepošten stjecatelj koji je znao za nepoštenost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, a koje ujedno predstavljaju cijenu kredita, bitan element ugovora o kreditu. Budući je tužitelj postavio tužbeni zahtjev na način da traži potpuno obeštećenje uslijed utvrđene ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli, Sud mu je zatražene iznose i dosudio temeljem svega do sad iznesenog te je odlučeno kao u izreci pod točkom II., III. i IV Presude.

24. U odnosu na tužnikov prigovor zastare potrebno je naglasiti da je isti u cijelosti neosnovan. Naime, postavljeni tužbeni zahtjev u predmetnoj parnici predstavlja restitucijski zahtjev iz odredbe čl. 323. st.1. ZOO-a, slijedom toga rok zastare za predmetnu tražbinu iznosi pet godina (opći rok zastare), s tim da zastara te tražbine ne počinje teći prije nego što je utvrđena ništetnost ugovora ili neke njegove ugovorne odredbe, što je u skladu i sa pravnim shvaćanjem zauzetim na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske glede pitanja zastare restitucijskih zahtjeva. Pri tome treba reći da navedeno pravno shvaćanje u potpunosti koincidira i sa pravnim shvaćanjima izraženim u odlukama Suda EU donesenim u spojenim predmetima C- 776/19 do C-782/19, prema kojima potrošač koji je sklopio zajam izražen u stranoj valuti i nije bio svjestan nepoštenosti ugovorne odredbe

uključene u taj ugovor o zajmu ne može biti izložen roku zastare za povrat iznosa plaćenih na temelju te ugovorne odredbe. Polazeći od navedenog u svim predmetima u kojima se, na temelju čl.502.c. ZPP-a, primjenjuje pravno shvaćanje iz presude donesene u sporu po kolektivnoj tužbi, rok zastare nije počeo teći prije pravomoćnosti presude donesene u kolektivnom sporu - jer je tek sa donošenjem tih presuda potrošač stekao saznanje o nepoštenosti, a time i o ništetnosti tih ugovornih odredbi. To nadalje znači da rok zastare, kada je riječ o tražbini preplate s osnova ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli počinje teći 13. lipnja 2018.. Predmetnu tužbu u ovom postupku tužitelj je podnio 12. lipnja 2023.. Dakle, tražbina tužitelja nije u zastari, jer rok zastare od pet godina nije istekao do navedenog dana kada je pokrenuta predmetna parnica..

25. U odnosu na tuženikovo protivljenje preinaci tužbenog zahtjeva, koju je preinaku tužitelj naznačio u podnesku od 12. lipnja 2026. (str. 739-752 spisa), treba naglasiti da je takva preinaka dozvoljena jer su u konkretnom slučaju ispunjeni uvjeti iz čl. 190. st. 2. ZPP-a. Naime, treba naglasiti da je sudska praksa u vrijeme podnošenja tužbe bila malobrojna i neujednačena, kako u pogledu pitanja zastare za istovrsne sporove tako i u pogledu osnovanosti meritornih zahtjeva. U takvim okolnostima, a što je općepoznata činjenica, pred sam istek roka zastare općinskim sudovima u Republici Hrvatskoj podneseno je na desetke tisuća istovrsnih tužbi od strane potrošača, s tim da do današnjeg dana nije u cijelosti ujednačena sudska praksa. Zbog svih tih okolnosti, kao i zbog činjenice da tužitelju nije bila dostupna sva dokumentacija vezana za predmetni kredit, isti nije mogao u vrijeme podnošenja tužbe postaviti točno određeni tužbeni zahtjev, koji je postavio tek po zaprimanju dokumentacije te nakon provedenog financijsko knjigovodstvenog vještačenja. Stoga se navedeni razlozi zbog kojih je tužitelj u konačnici preinačio tužbu ne mogu pripisati krivnji tužitelja već naprijed navedenim okolnostima na koje isti nije mogao utjecati. Osim toga treba naglasiti da je navedena preinaka svrsishodna u smislu čl. 190. st. 3. ZPP-a za konačno rješenje svih spornih pitanja među strankama koji proizlaze iz predmetnog ugovornog odnosa. Postavljajući tužbeni zahtjev nakon provedenog financijsko knjigovodstvenog vještačenja u skladu sa Nalazom sudskog vještaka tužitelj je postupio koristeći ovlasti iz čl. 186. b. st. 2 ZPP-a. S navedenim u vezi treba naglasiti da je i prema stavu zauzetom na sastanku Predsjednika Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske i Predsjednika građanskih odjela Županijskih sudova, broj Su IV-162/2021 od 26. studenog 2021., dopuštena preinaka u predmetima po tužbama korisnika kredita nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem.

26. U odnosu na tuženikovo prigovaranje da se u obzir trebaju uzeti iznosi kada je tečaj bio niži od početno ugovorenog tečaja te da se za te iznose treba umanjiti preplata, treba naglasiti da bi takav prigovor bio osnovan samo u okolnostima kad bi tuženik točno određene iznose, kada su tečaj i kamatna stopa bili niži, potraživao protutužbom ili prigovorom radi prebijanja ili materijalno pravnim prigovorom prijeboja. Tuženik je tek u podnesku zaprimljenom 12. lipnja 2026. (str. 739-752 spisa) u fazi glavne rasprave istaknuo točno određeni (konkretni) prigovor radi prebijanja, dok je ranije samo načelno isti spomenuo. Da bi prigovor radi prebijanja bio procesno valjan, on u zakonskom roku (do zaključenja prethodnog postupka) mora sadržavati sve elemente tužbenog zahtjeva – što uključuje i točno određen novčani iznos ili bar okvirni

iznos koji će se konačno specificirati nakon provedenog vještačenja. To iz razloga što o takvom prigovoru (compensatio per iudicem) sud mora odlučiti donošenjem konstitutivne odluke. Budući tuženik nije istaknuo prigovor radi prebijanja u propisanom sadržaju do donošenja rješenja o zaključenju prethodnog postupka, proizlazi da je takav prigovor istaknut u propisanom obliku tek u podnesku od 12. lipnja 2026. nedopušten temeljem čl. 288. a. st. 6. ZPP-a, jer je istaknut nakon zaključenja prethodnog postupka pa je stoga odlučeno kao u točki I. izreke rješenja.

27. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na čl. 154. st 1. i čl. 155. ZPP-a, s tim da su troškovi odmjereni sukladno Tarifi o nagradama i naknadama troškova za rad odvjetnika, "Narodne novine" broj: 138/23, dalje Tarifa. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to kako slijedi:

- trošak sastava tužbe u iznosu od 500,00 eura (Tbr. 7.1. Tarife),
- sastav obrazloženog podneska od 18. rujna 2023. u iznosu od 500,00 eura. (Tbr. 8. 1. Tarife) jer se tužitelj tim podneskom očitovao na navode tuženika iz odgovora na tužbu,
- zastupanje na ročištima održanima 9. studenog 2023., 12. ožujka 2026., 13. srpnja 2026. i 11. rujna 2026. u iznosima od po 500,00 eura (Tbr. 9.1. Tarife) za svako ročište ili ukupno za četiri ročišta 2.000,00 eura,
- sastav obrazloženog podneska od 28. svibnja 2026. u iznosu od 500,00 eura. (Tbr. 8. 1. Tarife), jer se tužitelj u tom podnesku očitovao na Nalaz sudskog vještaka te je prema istom specificirao tužbeni zahtjev,
- sastav obrazloženog podneska od 18. lipnja 2026. u iznosu od 500,00 eura. (Tbr. 8. 1. Tarife) jer se tužitelj tim podneskom očitovao na navode i prigovore tuženika iz njegovog očitovanja na Nalaz vještaka i kojim je specificirao zahtjev sukladno Nalazu vještaka.

Prema tome tužitelju su ukupno za radnje punomoćnika temeljem Tarife priznati troškovi u iznosu od 4.000,00 eura na koji je iznos dodan PDV po stopi od 25% tako da troškovi zastupanje ukupno iznose 5.000,00 eura. Tužitelju je pored navedenih troškova punomoćnika priznat i stvarni trošak plaćenog predujma za vještačenje po vještaku financijsko knjigovodstvene struke u iznosu od 530,00 eura jer je taj iznos isplaćen vještaku prema računu str. 730 spisa i rješenju str. 734. spisa, a vještačenje je bilo nužno za utvrđivanje visine preplate. Slijedom navedenog, tužitelju je priznat ukupni trošak u iznosu od 5.530,00 eura.

28. Tužitelj je odbijen sa zahtjevom za naknadu troškova sastava po punomoćniku podneska od 26. ožujka 2026., jer je isti dostavio tim podneskom potvrdu o uplati predujma za vještačenje, a što prema ocjeni ovog suda nije bilo od nikakvog utjecaja na tužiteljev uspjeh u ovom postupku. Također, tužitelj je odbijen i sa zahtjevom za naknadu troškova sastava podneska od 9. rujna 2026. jer je isti u tom podnesku raščlanio tužbeni zahtjev u pogledu isplate s ukupnog iznosa koji je naznačio u podnesku od 28. svibnja 2026. na pojedine iznose prema vidovima preplate. S obzirom da mu je u prethodnoj točki obrazloženja u cijelosti priznat trošak za sastav podneska od 28. svibnja 2026. kojim je specificirao tužbeni zahtjev, sud smatra nesvrhovitim isti trošak priznati i za podnesak od 9. rujna 2026..

29. O zahtjevu tužitelja za naknadu troškova pristupa njegovog punomoćnika na ročište za objavu presude nije odlučeno, budući je taj trošak neizvjestan, a ukoliko

Poslovni broj: P-770/2023-25

punomoćnik bude pristupio na ročište, sud će naknadno, posebnim rješenjem odlučiti o tom trošku.

30. Slijedom iznijetoga, odlučeno je kao u izreci presude.

Valpovo, 8. listopada 2026.

Sudac
Goran Jokić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu, koja se podnosi putem ovog suda, u roku 15 (petnaest) dana od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena bez obzira što na isto nije pristupila, odnosno od dana primitka prijepisa presude, ako nije bila uredno obaviještena.

Dostaviti:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088e-5904e**

Kontrolni broj: **0d844-96b42-60049**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.